

ÁGH ISTVÁN

Krizantémok

ÁGH ISTVÁN (1938) Budapest

Széles Judit emlékére

HIHETETLEN

Akár az évszakváltás, nyárból őszbe,
meglep a baj egy pillanat alatt,
akkora vihar tört ki a felhőkben,
hogy az ablak redőnye leszakadt,
végleges rossz idő kezdődik akkor,
és hihetetlen minden, ami volt,
én is távolra tévedtem magamtól,
csak a betegség foglalkoztatott,
szemműtéttel kezdem, s te szakadatlan
baljós vizsgálatokkal folytatod,
és naponta kórházban látogatlak,
a ruházatom egyre vastagabb,
honnan jövünk és hova érünk végül?
lassan eldől, veled vagy nélküled,
bundába öltöztetlek menedékül,
vagy a lomb után zuhansz meztelen,
vagy sárgállasz még élve a magasban,
mint égi-földi kiszolgáltatott?
mire itt a decemberi Judit-nap,
mindent tudunk, vagy már csak te tudod.

KERESZTÚT

Kinyílik a kapu angyalszárnya,
a portás a nagy csarnokba enged,
hol a kórház koncentrált magánya
mint egy láger elfogja az embert,
s elviszi a kényszerűség sodra,
széttéríti lépcsőn, folyosókon,
fájós lábbal dőlök a botomra,
félájultan karomba fogódzol,
épületek szintjén botorkálunk
liften, lépcsőn ajtótól ajtóig,
a várásból vetkőzésbe váltasz,
kimerülten ér a diagnózis,
most derült ki, arra is fogadtunk,
hogy a bajban úgy segítjük egymást,
akár magunkat is föláldozzuk,
mert a kínból nőtt szeretet megvált,
ha már keresztútra vitt a sorsunk
egymást váltva ebben a kórházban.
egymást élő kereszt gyanánt hordjuk,
mint keresztény társai egymásnak.

KÓRHÁZKERT

Nyár s tél között az őszi rózsakertben,
piros padon, égbeli fák alatt
ülünk, mint máskor, máshol egymás mellett,
akkor is, mikor nem tudtam még, ki vagy,
az ifjú párból Philemon s Baukis,
s tölgy, hárs zöldell az öröklétbe vetve,
hogyan árnyékunkban ülhessen valaki
nyár s tél között az őszi rózsakertben.
Jutalom a délután békessége,
melynél csak a temető nyugtat jobban,
tele a végtelenség örömeivel
a napsugár bársony szírommá alvad,
mintha most látnánk legelőször egymást,
vége felé, bár háromezer éve,
kihez ki jött? ki megy el? mindegy most már
a kórházkert édeni szépségében.

A LÉLEK VERGŐDÉSE

Zuhant, mintha valami becsapódna,
én meg még azt is későn vettem észre,
így végződött a kórházkerti séta,
s elkezdődött egy élet másik vége,
tehetetlen, kétségbeesve álltam.
lehajoltam hozzá, míg mozdulatlan
feküdt hanyatt, és útszéli halállal
riasztott, ahol gyógyulók napoznak,
de mégsem ettől fogta el a pánik,
mikor magához tért és látta, hol van,
hanyatt fektéből nem tudott fölállni,
maga fölött csápoló végtagokkal,
mint egy bogár, lassanként belepusztul,
ha már senki sem igazítja helyre,
túlélve ezt az eltitkolt karambólt,
nagyobb veszélyben vergődött a lelke.

ILYEN SZERETET

Akit a tigrisleptű baj
alattomosan megcsapott,
számodra semmi sem olyan,
amilyen utoljára volt,
azóta is gyötör a görcs
az összegyűrt paplan alatt,
kába dél meg éjféle nyűg
ismétlődik étvágytalan,
párját ápolja, úgy segít
fekvőnek a járó beteg,
lehetne fordítottja is,
s csőd, ha mindketten betegek,

akik egymásnak annyiszor
 megmentettük az életét,
 végezetül a másnapok
 túlélésén segítenénk,
 átváltozott a szerelem
 ragaszkodássá, kölcsönös
 kegyelmével a szeretet
 életfogytáig összeköt,
 így félti anyja gyermekét,
 s akkora szeretet hat át
 most engem is, ki anyaként
 aggódom a párom iránt.

VANNAK ÓRÁK

Vannak kivételes órák,
 mikor a pislákoló láng
 égre lobban,
 mint az éj után a hajnal,
 az együtt élt évek fénye
 megfáradtan sincs kiégve,
 ha törött is,
 hajnalcsillaghoz hasonlít,
 visszatérő drága órák
 árnyékában rejtező gyász
 ellenére
 mintha sosem lenne vége,
 utoljára is ragyogtál
 ravatali liliomszál,
 mosolyoddal
 kapaszkodtál mosolyomban.

CSONKA IMÁDSÁG

Istenem, gyógyítsd meg Juditkát,
 indult az esdeklő imádság,
 ám ennél tovább nem jutottam
 szerencsétlen mondataimmal,
 valami tiltakozott bennem
 annak kérni égi kegyelmet,
 kiról az orvosok lemondtak,
 s hogy a többi az Isten dolga,
 tehetetlen sértettség gátolt
 elismerni, amit nem vártam,
 s amiért szerelmes reménnyel
 nézek ma is az őszi égre,
 talán vétkem, az ingatag hit
 szégyene sem ront rajtam annyit,
 hogy ki ne mondjam, ami úgy bánt,
 Istenem, add vissza Juditkát!

FELTÁMADÁS

Tegnap meghaltam, mondta, sokan voltak,
de nem várták ki mind az eseményt,
éltél, mint ma, mint ahogy élsz még holnap,
bizonygattam, és láttam, rám se néz,
csak mondja gépi, választékos hangon,
azt amit az angyaloktól tanult,
a szívbe zárt sírásig meghatódtam
a társamból lett sápadt angyalon,
valaki átrendezte a szobámat,
az ablak a képpel helyet cserélt,
talán hogy a faliképét ne lássa,
ággal szemben nyíljon a messzeség,
amit titkolt az önfeledt tűnődés,
azzal nézett hosszan farkasszemet,
megpillantván közeledő jövőjét,
a révület ködéből föl ijedt,
és kiszökött a szájából, hogy élek!
ujjongva és hálától boldogan,
és megrekedt egy könnycsepp a szemében,
s visszhangoztak a kiejtett szavak.